

Arrest

nr. 281 283 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER .

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 15 juni 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 29/04/2022 werd ingediend door:

Naam: K. (..)

Voorna(a)m(en): A. E. (..)

Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Chichester

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van de genaamde D. P. E. (..) (RR. xxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft; 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°. van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- Aanslagbiljetten uit de personenbelasting voor de inkomsten 2019, 2020 en 2021 op naam van de referentiepersoon
- Bewijzen van toekenning van een overbruggingskrediet in 2020 en 2021 aan de hand van de fiscale fiche 281.50 en aan de hand van mails van Partena dd. 02/12/2020 en van 05/01/2021 op naam van de referentiepersoon
- BTW-rekeninguittreksels
- Historiek rekeningen boekjaar 2020
- Ficaal resultaat boekjaar 2021 + 2022
- Fiscaal attest Partena 2021
- Bewijzen en verrichtingen van overschrijvingen op de rekening van de referentiepersoon met onder andere de betaling van de huur en de spaarrekening
- Loonfiches + arbeidscontract op naam van betrokkene
- Bewijzen van aandelen op naam van betrokkene

Betrokkene had reeds op 08/10/2021 een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn partner ingediend. Deze aanvraag werd op 31/03/2022 geweigerd omdat de bestaansmiddelen van de Belg onvoldoende werden aangetoond aan de hand van bewijzen die niet actueel waren en die eerder een verklarend karakter hadden omwille van het ontbreken van meer officiële bewijzen.

Uit de thans voorgelegde bewijzen blijkt dat de referentiepersoon een inkomen uit een zelfstandige activiteit heeft gehad, althans in 2020 en 2021. Welk netto-inkomen de referentiepersoon heden hieruit genereert is opnieuw onduidelijk. Er worden heel wat documenten voorgelegd mbt de fiscaliteit, maar hieruit kan niet afgeleid worden welk inkomen de referentiepersoon heden heeft. Deze documenten hebben immers ook betrekking op het inkomen van 2020 en 2021. Ook de voorgelegde aanslagbiljetten uit de personenbelasting geven slechts een indicatie van het inkomen van 2019, 2020 en 2021. Er kan niet zomaar worden besloten dat het huidige inkomen van een zelfde grootorde zou zijn. Bovendien heeft de referentiepersoon in 2020 en 2021 een overbruggingskrediet bekomen omwille van een definitieve of gedeeltelijke sluiting van de zaak door corona. Het is niet duidelijk indien betrokkene heden daar nog steeds recht op heeft.

Op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaans-middelen zij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk duidelijk en met

objectieve stukken te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. De betrokkene en de referentiepersoon zijn ertoe gehouden de nodige gegevens te verstrekken en zo een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Daarnaast kan er geen rekening worden gehouden met de loonfiches, het arbeidscontract en de aandelen van betrokkene zelf. Het is immers de Belg zelf die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art 40 ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof nr 149/2019 van 24 oktober 2019)

Betrokkene voldoet bijgevolg opnieuw niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van de rechten van verdediging en van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur

Hoewel verzoeker verzocht heeft inzage te krijgen van zijn administratief dossier, bij e-mail van 8 juli 2022, heeft verwerende partij slechts een deel van het administratief dossier meegedeeld (stuk 2).

Onder andere de volgende stukken ontbreken:

- Stuk waaruit de kennisgeving van de bijlage 20 van 31 maart 2022 blijkt;
- Verzoekers arbeidsovereenkomst;
- Brief van verzoekers werkgever inzake het einde van zijn proeftijd;
- Uittreksels van verzoekers spaarrekening;
- Bewijs van verwantschap tussen verzoeker en diens partner (maar liefst 131 bladzijden);
- Fiscale fiche 281.10 aanslagjaar 2022 inzake vakantiegeld van verzoekers partner;
- Verklarende nota over de inkomsten van verzoeker en zijn partner;
- Registratie van de huurovereenkomst tot en met augustus 2023,
- Verklaring lidmaatschap ziekenfonds Helan;
- Btw rekeninguittreksels;
- Bewijzen van aandelen van verzoeker.

Daar verzoeker zijn volledig administratief dossier niet kan inkijken, bevindt hij zich in de onmogelijkheid om de informatie van de bestreden beslissing tegen te spreken.

Bijgevolg worden de rechten van verdediging van verzoeker geschonden, alsook artikel 4 van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Dat is zelfs zo indien geen toegang werd gevraagd tot het administratief dossier (RvS 17 juni 2020, nr. 247.821; RvV 15 april 2021, nr. 252.908).

Verzoeker moet bijgevolg de gelegenheid krijgen nieuwe middelen op te werpen en behoudt zich het recht voor om dit te doen na inzage van het volledige dossier op de griffie van de Raad, om zijn rechten van verdediging te vrijwaren.

Bij gebrek aan een volledig administratief dossier kan Uw Raad niet nagaan of verweerder bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De wettigheidscontrole op verweerders beslissing is bijgevolg onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867)."

2.2. De Raad stelt op nazicht van het administratief dossier vast dat de verzoekende partij op 29 april 2022 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend, meer bepaald als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een

Belg. Uit het administratief dossier blijkt verder dat daarin zich volgende stukken bevinden, die de verzoekende partij heeft overgemaakt naar aanleiding van haar aanvraag:

- uittreksel lopende en spaarrekening Argenta van de Belgische referentiepersoon;
- factuur van loodgieterijwerken op naam van de Belgische referentiepersoon;
- attest van gezinssamenstelling van 15 maart 2022;
- getuigschrift van registratie van verklaring van wettelijke samenwoning van 29 september 2021;
- schrijven van Partena van 2 december 2020 inzake de betaling van de uitkering omtrent overbruggingskrediet aan de Belgische referentiepersoon voor een bedrag van 2583,80 euro;
- schrijven van Partena van 5 januari 2021 inzake de betaling van de uitkering omtrent overbruggingskrediet aan de Belgische referentiepersoon voor een bedrag van 2583,80 euro;
- schrijven van Partena van 25 januari 2021 ter bevestiging van het gegeven dat de Belgische referentiepersoon niet langer wenst gebruik te maken van de crisismaatregel overbruggingsrecht;
- kopie identiteitskaart van de Belgische referentiepersoon;
- fiscaal resultaat boekjaar 2021 en 2022 op naam van de Belgische referentiepersoon;
- fiche nr. 281.50 jaar 2020-2021 waarop de uitkering overbruggingskrediet wordt vermeld;
- fiscaal attest Partena jaar 2020-2021 ;
- document cijferraad inzake personenbelasting 2022-inkomsten 2021;
- loonfiches en arbeidsovereenkomst op naam van de verzoekende partij alsook einde proeftijd;
- bewijs relatie van maart 2019 tot april 2022;
- aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2018;
- aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2019;
- aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2020;
- voorbereiding aangifte personenbelasting 2022-inkomsten 2021;
- btw-rekeninguittreksel *"toestand tot 31/10/2021"*;
- btw-rekeninguittreksel *"toestand tot 30/04/2021"*;
- btw-rekeninguittreksel *"toestand tot 31/01/2021"*;
- btw-rekeninguittreksel *"toestand tot 31/10/2020"*;
- btw-rekeninguittreksel *"toestand tot 31/07/2021"*;
- kopie paspoort van verzoekende partij;
- verklaring wettelijke samenwoning van 23 september 2021;
- documenten inzake huurcontract en plaatsbeschrijving;
- attest mutualiteit op naam van verzoekende partij;
- historiek rekeningen boekjaar 2020 op naam van de Belgische referentiepersoon

De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle relevante stukken die de verzoekende partij in het kader van de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste heeft overgemaakt. De verzoekende partij betoogt wel dat haar slechts een deel van het administratief dossier werd overgemaakt en zij daardoor niet in staat is om de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen te spreken maar zij kan hierin niet worden gevolgd. Immers blijkt op lezing van de motieven duidelijk welke stukken de verwerende partij in ogenschouw heeft genomen om tot haar beoordeling te komen. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat de verwerende partij enig relevant door haar voorgelegd gegeven heeft veronachtzaamd. Zij kan daarnaast ook bezwaarlijk voorhouden niet te weten welke stukken zij in het kader van haar aanvraag zelf heeft voorgelegd.

Verder blijkt evenmin dat de verzoekende partij na het indienen van het verzoekschrift op de Raad inzage in het dossier zou hebben gevraagd. Immers wijst de Raad erop dat, mocht uit het administratief dossier informatie blijken die de verzoekende partij nog niet kon kennen ten tijde van het indienen van het verzoekschrift, zij dit wel op ontvankelijke wijze kan aanvoeren ter zitting als de grondslag van het middel pas na inzage van het administratief dossier aan het licht kon komen.

Gelet op de gegevens die het bij de Raad voorgelegde administratief dossier bevat, kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd in haar standpunt dat de Raad niet over voldoende gegevens beschikt om zijn wettigheidscontrole te kunnen uitoefenen.

De verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van de rechten van verdediging of van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

2.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Afgeleid uit de schending van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), en van de zorgvuldigheidsplicht

Artikel 52, § 1, eerste lid en § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

Binnen drie maanden levert verzoeker de nodige bewijzen, zoals vervat in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Dit is een vervaltermijn (RvV 7 november 2019, nr. 228.608).

Vermits de bijlage 19ter dateert van 29 april 2022, heeft verzoeker in principe tot en met 29 juli 2022 om bijkomende documenten toe te voegen aan zijn aanvraag gezinshereniging. Op de bijlage 19ter staat uitdrukkelijk dat een termijn van 3 maanden wordt toegekend om bijkomende documenten in te dienen.

Verzoeker wilde een afspraak inplannen bij de gemeente om bijkomende documenten af te geven inzake de bestaansmiddelen van verzoekers partner, namelijk inkomsten van verzoekers partner sedert 1 januari 2022 aan de hand van facturen, betaling van de bijdrage sociale zekerheid voor 2022 door verzoekers partner, documenten aangaande de btw-aangifte voor 2022, recente verklaring van haar boekhouder en een resultaatbalans van januari 2022 tot en met juni 2022. Deze stukken tonen de inkomsten van de referentiepersoon aan, doch zijn lager dan het referentiebedrag.

Als kunstenaars schommelen de inkomsten van de referentiepersoon: in januari 2022 verdiende ze € 0,00, in februari 2022 € 0,00, in maart 2022 € 2849,00, in april 2022 € 1214,00, in mei 2022 €, in juni 2022 € 1221,57, in juli 2022 € 5987,00. Zij is zelfstandige zodat haar netto-inkomsten voor het jaar 2022 nog niet kunnen berekend worden. Vandaar heeft verzoeker bijgevolg de inkomsten van de referentie-persoon van 2021 bijgebracht, gestaafd met diverse stukken, zoals aangegeven in de bestreden beslissing.

Echter reeds op 15 juni 2022 neemt verweerder de bestreden beslissing, namelijk een maand en half voor het verstrijken van de termijn. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk verwezen naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Indien aan de vreemdeling een termijn wordt gegeven om bijkomende stukken mee te delen en er wordt een beslissing genomen voor het verstrijken van deze termijn wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden (RvV 17 oktober 2018, nr. 211.103).

Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wanneer er een gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid kan verweerder een weigeringsbeslissing nemen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet voor het verstrijken van de termijn van drie maanden (RvV 9 november 2020, nr. 243.788). Dat is hier niet het geval zodat a contrario de termijn diende gerespecteerd te worden.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.5. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 29 april 2022 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, meer bepaald in functie van haar wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.
(..)”*

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° en volgende van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 52, §§ 2, 3 en 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) stellen verder:

“§2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.6. Uit voormelde bepalingen blijkt dat de termijn van drie maanden waarvan sprake is in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geldt wanneer de vreemdeling bij zijn aanvraag het bewijs van zijn identiteit of het bewijs dat hij voldoet aan de voorwaarden die zijn voorgeschreven, in casu bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en volgende van de Vreemdelingenwet, niet heeft geleverd. Indien de vreemdeling deze bewijsstukken niet heeft voorgelegd bij zijn aanvraag, dan krijgt hij daartoe een termijn van drie maanden. Indien de vreemdeling evenwel bij zijn aanvraag deze stukken al heeft voorgelegd of voor het verstrijken van de termijn van drie maanden, dan maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de Dienst Vreemdelingenzaken die dan een beslissing neemt over de verblijfsaanvraag.

In casu blijkt uit de bijlage 19ter van 29 april 2022, meer bepaald de “AANVRAAG VOOR EEN VERBLIJFSKAART VAN EEN FAMILIELID VAN EEN BURGER VAN DE UNIE” dat werd genoteerd:

“De bloed- of aanverwantschap of het partnerschap met de burger van de Unie (..) werd bewezen door middel van: wettelijke samenwoning

Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd: Administratieve kosten, verklaring wettelijke samenwoning, geregistreerde huurcontract, bewijs van stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger, attest van de aansluiting bij een ziektekostenverzekering

De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 28.07.2022 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: Bewijzen van de relatie (...).”

Verder blijkt dat op de bijlage 19ter van 29 april 2022 bij “Bewijzen van de relatie” ook werd genoteerd “OK 03-06-2022” en deze werd voorzien van een stempel. Op 3 juni 2022 heeft de vreemdelingendienst van de stad Brussel alle door de verzoekende partij voorgelegde documenten overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg blijkt uit de aanvraag dat de verzoekende partij reeds bij haar aanvraag of op 3 juni 2022 (binnen de termijn van drie maanden) de bewijsstukken opgesomd in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit had voorgelegd zodat de aanvraag naar de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgezonden om een beslissing te nemen. Conform artikel 52, § 4, eerste lid van het Vreemdelingen-besluit maakt het gemeentebestuur immers de aanvraag over aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt.

In artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is voorts ook niet bepaald dat de verwerende partij pas een beslissing kan nemen nadat eerst de in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit voorziene termijn van drie maanden is verstreken.

Zoals de Raad van State ook recent heeft geoordeeld:

“Uit het bestreden arrest blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, dit met toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). Op grond van deze bepaling kan het verblijfrecht worden erkend “mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”.

Uit het bestreden arrest blijkt verder, hetgeen evenmin wordt betwist, dat verzoeker de stukken betreffende die voorwaarden bij zijn aanvraag heeft gevoegd.

Anders dan verzoeker voorhoudt, houdt artikel 52, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: het vreemdelingenbesluit) niet in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing over een aanvraag tot gezinshereniging verplicht is in de voormelde omstandigheden drie

maanden te wachten alvorens haar beslissing te nemen.

(..)

Verder bevat artikel 40ter, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet geen enkele verwijzing naar een door het bestuur in acht te nemen minimumtermijn.” (RvS 23 juni 2022, nr. 14.940 (c)).

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog als zou de verwerende partij de bestreden beslissing niet hebben mogen treffen voor het verstrijken van de termijn van drie maanden.

Gelet op voorgaande kan de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole ook geen rekening houden met de stukken die de verzoekende partij thans voor het eerst bij het verzoekschrift voegt en niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betwist voorts niet dat zij enkel stukken heeft voorgelegd aangaande het inkomen van de referentiepersoon uit een zelfstandige activiteit in de jaren 2020 en 2021 en doet met haar betoog geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld *“dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft”* en niet kan worden vastgesteld *“over hoeveel bestaansmiddelen [de Belgische referentiepersoon] met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken.”* De verzoekende partij betoogt wel dat haar netto-inkomen voor het jaar 2022 als zelfstandige nog niet kon worden berekend, maar zij gaat eraan voorbij dat zij heeft nagelaten het bestuur zicht te geven op haar inkomen in de maanden van 2022 die de bestreden beslissing voorafgaan. Zij maakt niet aannemelijk dat dit onmogelijk was, te meer gelet op het feit dat zij in kader van onderhavig beroep wel degelijk dergelijke stukken voorlegt.

2.7. De verzoekende partij toont geen schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit aan. Evenmin toont zij met haar betoog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Afgeleid uit de schending van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Verweerder weigert een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldoet. Hij stelt dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Behalve het feit dat verweerder minstens de vervalltermijn van drie maanden had dienen af te wachten zodat verzoeker bijkomende documenten had kunnen bijbrengen inzake de inkomsten van zijn partner in 2022, geldt onderstaande uiteenzetting.

Verweerder laat na in de bestreden beslissing de gelden op de spaarrekening van verzoekers partner te vermelden, terwijl hij hiermee rekening dient te houden (RvV 30 september 2015, nr. 153.724; RvV 15 maart 2018, nr. 201.168; RvV 4 augustus 2020, nr. 239.439). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet preciseert immers niet met welk soort inkomsten de referentiepersoon bestaansmiddelen moet aantonen. Bijgevolg schendt verweerder de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bedrag op de spaarrekening van verzoekers partner is hoger dan het referentiebedrag zodat het minstens gedurende drie maanden voldoende is.

Daarenboven, verzoeker heeft een attest samenstelling gezin toegevoegd en zijn eigen inkomsten gestaafd. Onder andere heeft hij zijn arbeidsovereenkomst en zijn loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat hij gemiddeld € 3.500,00 netto per maand verdient. Ook heeft hij een uittreksel van zijn Britse spaarrekening ter waarde van bijna 50.000 pond of bijna € 60.000 toegevoegd bij de aanvraag.

Verzoeker en de referentiepersoon hebben een wettelijke samenwoning afgesloten zodat de artikelen 1475 tot en met 1479 van het oud Burgerlijk Wetboek op hen van toepassing zijn. Meer bepaald, stelt artikel 1477, § 3 van het oud Burgerlijk Wetboek dat de wettelijke samenwonende bijdragen in de lasten

van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden. Voor wettelijke samenwonende partners is het bovenstaand artikel van toepassing en voor echtgenoten is het gelijkaardig artikel 221 oud Burgerlijk Wetboek van toepassing, waarbij iedere echtgenoot bijdraagt in de lasten van het huwelijk naar zijn vermogen.

Hieruit volgt dat de ene partner kan beschikken over de inkomsten van de andere partner en overigens is de herkomst van de bestaansmiddelen van geen belang vermits de finaliteit van de bepaling is te voorkomen dat het gezin ten laste komt van het Belgische bijstandsstelsel, net zoals in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa/Luxemburg; 16 juli 2015, C-218/14, Singh, Njume en Aly/Ierland).

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient bijgevolg eveneens rekening gehouden te worden met de inkomsten van verzoeker, de levenspartner van de referentiepersoon (RvV 14 juli 2014, nr. 126.996; 24 juli 2014, nr. 127.352, Rev.dr.étr. 2014, 400, noot Eline BOLLEN, "L'origine des ressources dans le cadre du regroupement familial avec un belge"; RvV 21 mei 2015, nrs. 145.913 en 145.915; RvV 29 mei 2015, nr. 146.794; RvV 29 juli 2015, nr. 150.168; RvV 30 september 2015, nr. 153.722 en, in dezelfde zaak, 27 juni 2016, nr. 170.538; 25 januari 2016, nr. 160.664; 1 maart 2016, nrs. 163.344 en 163.345; 28 februari 2017, nr. 183.225; 27 april 2017, nr. 186.114).

Bij lezing van de wet, is er geen rechtvaardiging waarom bovenstaande rechtspraak uitsluitend van toepassing zou zijn op gehuwden en niet op wettelijk samenwonende: "bijdragen in de lasten van het huwelijk naar zijn vermogen" en "bijdragen in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden".

Ook het Hof van Justitie oordeelt dat de herkomst van de inkomsten niet bepalend is (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, X/Belgische Staat). Hoewel deze zaak betrekking heeft op het verblijf van langdurig ingezetenen, dient de beoordeling eveneens toegepast te worden op statische Belgen zoals in het huidige geval.

Uit dit arrest heeft Uw Raad afgeleid dat de herkomst van de bestaansmiddelen van geen belang is, en dat bijgevolg ook met bestaansmiddelen van andere personen dan de gezinshereniger rekening moet gehouden worden (RvV 30 oktober 2020, nr. 243.504; 15 februari 2021, nr. 249.056; 21 mei 2021, nr. 254.885; 4 juni 2021, nr. 255.614).

Bijgevolg houdt verweerder onterecht geen rekening met de inkomsten van verzoeker. Hij vermeldt de inkomsten überhaupt niet in de analyse in de bestreden beslissing. Dit is strijdig met de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het getuigt van een onzorgvuldige houding door niet alle pertinente feiten in rekening te brengen, waardoor hij de zorgvuldigheidsplicht schendt. Hij schendt verder ook het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

In het geval geen rekening kan gehouden worden met de inkomsten van verzoeker, quod non, staat nog steeds vast dat verweerder geen rekening houdt met het bedrag op de spaarrekening van verzoekers partner, dat hoger is dan het referentiebedrag zodat het minstens gedurende drie maanden voldoende is. Indien verweerder van mening is dat dit bedrag niet voldoende is of niet zou voldoen aan de voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, had hij hierover minstens moeten motiveren.

Vervolgens dient verweerder over te gaan tot een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Uit de samenlezing van beide artikelen blijkt dat indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, met name indien de bestaansmiddelen niet minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag zoals voorzien in de

relevante wetgeving, de gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvV 26 april 2022, nr. 271.937).

Volgens verweerder is deze behoefteanalyse overbodig omdat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 inzake de behoefteanalyse (HvJ 4 maart 2010, Chakroun, C-578/08, Jurispr. 2010, I-01839):

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomstenvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

Ook de Raad van State stelde in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het “criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen” alvast onverbloemd: “zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.” (RvS nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 8, in fine).

De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies (RvS nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48):

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezins-hereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.”

Deze behoefteanalyse is verplicht voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad van State heeft dienaangaande duidelijk gesteld dat “er [...] dus sprake [moet] zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan” (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Dat is in casu het geval. De referentiepersoon heeft niet voldoende bestaansmiddelen om te voldoen aan de voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals overigens beoordeeld door verweerder in de beslissing van 31 maart 2022 en zoals reeds blijkt uit de spaargelden van de referentiepersoon. Ook de documenten die verzoeker wenste voor te leggen tijdens de termijn van drie maanden had dit gegeven bevestigd. Het (aangetoonde) bedrag is lager dan het referentiebedrag.

De loutere – bovendien foutieve, minstens onvolledige (nu geen rekening werd gehouden met de spaargelden van de referentiepersoon) – redenering van verweerder dat er bewijzen van bepaalde inkomsten ontbreken volstaat niet om te stellen dat een behoefteanalyse in casu overbodig is (RvV 26 april 2022, nr. 271.937).

Er lagen wel degelijk bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon voor, waarover niet gemotiveerd wordt dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Bijgevolg dient verweerder een behoefteanalyse door te voeren overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Zoals hierboven reeds gesteld heeft verzoeker eveneens eigen inkomsten, gemiddeld verdient hij € 3.500,00 netto per maand en heeft hij een bedrag ter waarde van bijna € 60.000,00 op zijn spaarrekening. Uw Raad oordeelde reeds diverse malen dat deze elementen wel degelijk meegenomen kunnen worden in de behoefteanalyse (RvV 20 november 2022, 224.494; RvV 26 november 2015, 157.135; RvV 10 maart 2016, 163.860; RvV 13 oktober 2016, 176.275):

“Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke. In het kader van de behoefteanalyse is de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.”

Door geen behoefteanalyse door te voeren schendt verweerder de artikelen 42, § 1, tweede lid en 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheids-plicht.”

2.9. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter juncto artikel 40bis §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt feitelijk uiteengezet waarom de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging als wettelijk geregistreerde partner van een Belg, meer bepaald omdat zij niet aantoont dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.12. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(..)”

2.13. Conform artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet de verzoekende partij aantonen dat haar Belgische partner in functie van wie zij gezinshereniging vraagt, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van voormeld artikel.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld:

“Op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen zij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk duidelijk en met objectieve stukken te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. De betrokkene en de referentiepersoon zijn ertoe gehouden de nodige gegevens te verstrekken en zo een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen.”

2.14. De verzoekende partij meent vooreerst dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de spaartegoeden van de Belgische referentiepersoon, terwijl zij hiermee wel degelijk rekening had moeten houden en terwijl blijkt dat het spaargeld hoger is dan het referentiebedrag zodat het minstens gedurende drie maanden voldoende is.

2.15. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inderdaad een overzicht heeft neergelegd van de spaarrekening van de Belgische referentiepersoon. Uit dit overzicht blijkt dat op 1 juni 2022 de Belgische referentiepersoon beschikte over spaargeld voor een bedrag van 6210,75 euro. De verzoekende partij kan evenwel niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Zo wordt in de bestreden beslissing immers erkend dat de verzoekende partij *“Bewijzen [...] van [...] de spaarrekening”* heeft voorgelegd maar heeft de verwerende partij – na het in ogenschouw nemen van het geheel van de in het kader van de beoordeling van de bestaans-middelenvereiste relevante stukken – onder meer geoordeeld dat *“niet [kan] worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen zij [de Belgische referentiepersoon] met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken.”* Met haar betoog dat dit spaargeld gedurende minstens drie maanden voldoende is, wat inhoudt dat de mogelijkheid om hiervan als bestaansmiddel gebruik te kunnen maken zeer beperkt is in de tijd, erkent de verzoekende partij zelf dat dit bedrag niet afdoende is om als regelmatig en stabiel te kunnen worden beschouwd, dit terwijl het conform de wet moet gaan om regelmatige en stabiele bestaansmiddelen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het besluit van de verwerende partij dat een spaartegoed van 6210,75 euro niet voldoet aan de vereiste van regelmatige en stabiele inkomsten kennelijk onredelijk is.

2.16. Zoals de verwerende partij voorts heeft vastgesteld *“is [het] de Belg zelf die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”* en kan aldus geen rekening worden gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. De verzoekende partij is het hiermee niet eens, maar de Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaardt dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger, die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, *“uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn”* (RvS 12 mei 2021, nr.14.373 (c))

Uit het arrest 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof blijkt inderdaad: *“Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een*

verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.”

Voorts moet worden benadrukt dat niet dienstig kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Aangezien de verzoekende partij de gezinshereniging nastreeft met een Belg die geen gebruik maakte van het recht op vrij verkeer, is het Unierecht niet van toepassing.

2.17. Nu de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de bevindingen van de verwerende partij dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon zelf beschikt over de vereiste bestaansmiddelen, kan zij evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat een behoefteanalyse zich opdrong. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in hoofde van de referentiepersoon, is er immers geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de verwerende partij niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Er moet immers sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de verwerende partij moet overgaan tot een behoefte-analyse (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807, RvS 26 juni 2015, nr. 231.761, RvS 27 januari 2016, nr. 233.641, RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982). Zoals evenwel blijkt uit de bestreden beslissing beschikt de referentiepersoon niet over in aanmerking te nemen bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar haar eigen inkomen om een behoefteanalyse af te dwingen. De verzoekende partij is er niet in geslaagd de vaststelling dat de referentiepersoon niet beschikt over in aanmerking te nemen bestaansmiddelen te weerleggen. Bijgevolg drong een behoefteanalyse zich in casu niet op en kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij motiveert: *“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.”* De verzoekende partij blijft wel verwijzen naar het spaargeld van de referentiepersoon maar zoals hoger vastgesteld is het regelmatig en stabiel karakter van dit spaargeld niet aangetoond, zodat met dit spaargeld geen rekening kan worden gehouden. Verder slaagt de verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de bevindingen van de verwerende partij dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de referentiepersoon *“heden een zelfstandige activiteit heeft”* en bijgevolg niet blijkt wat de huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon. Haar betoog dat de verwerende partij hieromtrent niet heeft gemotiveerd, kan niet worden gevolgd. De verzoekende partij verwijst voorts wel naar de documenten die zij pas voor het eerst bij het verzoekschrift voorlegt, maar zoals hoger reeds besproken kan zij deze in het kader van de thans gevoerde procedure niet dienstig voorleggen om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het staat de verzoekende partij uiteraard steeds vrij een nieuwe aanvraag in te dienen, daarbij gebruik makend van de volgens haar dienstige stukken.

2.18. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER